

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1923. március hó 18-án
II. Évfolyam * 8-ik szám.

Megjelenik havonta kétszer
Cluj—Kolozsváron, Strada
Nic. Filipescu 10. szám.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre - - - - - 50 Lei
Fél évre' - - - - - 25 Lei
EGYESSZÁM ÁRA 2 LEI

Printed in Roumania

II. évfolyam. 1923. március 18-án. 8-ik szám.

T a r t a l o m :

MICSODA AZ EMBER? 107 oldal
 Az emberről való orthodox felfogás 107 "
 Az ember a tudomány szerint 108 "
 Az ember a Biblia álláspontjáról 108 "
 Ember — test, szellem, lélek 109 "
 Az ember lelke 110 "
 A POMPÁS NAPPÉNY 111 "
 A nap 112 "
 Mi a fény? 112 "
 A fény egy néhány csodája 113 "
 A fény jelképessége 113 "
 A VILÁG TEREMTÉSE 114 "
 Egy elmélet a világ keletkezéséről 116 "
 Az özönviz bebizonyítva 117 "
 Ama megfagyott mammut 118 "
 CSODÁLATOS GYÓGYÍTÁSOK A
 TEJDIÉTÁVAL 119 "

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Megjelenik minden második vasárnap.
 KIADJA: „AZ ÉLET” KIADÓHIVATALI
 VÁLLALAT, CLUJ—KOLÓZSVÁR,
 STRADA NIC. FILIPESCU 10. SZÁM.
 Szerkeszti Faluvégi Dénes
 Előfizetési ára: Romániában egy évre
 50 lei, fél évre 25 lei. Egyes szám 2 lei.
 Csehszlovákiában egy évre 20 csekk.
 Amerikában egy évre 1 dollár.
 Egyes szám ára 5 cent.
 Levelezés és előfizetés a címre
 küldendő „ARANYKORSZÁG”
 Cluj—Kolozsvár, Str. N. Filipescu

II. Évfolyam.

1923. március 18. vasárnap.

8. szám.

MICSODA AZ EMBER?

Irta: RUSSELL.

MICSODA nagy lény az ember, hogy a világegyetem Teremtője annyira érdeklődött jóléte iránt, hogy olyan bőségesen gondoskodott kiengesztelődéséről — még Fia feláldozása árán is? Ismernünk kellene alaposan az Isten teremtményei közül a legmagasabbat, amennyire csak lehet és mégis ítéletünk ereje olyan korlátolt, tudásunk olyan körülírt, hogy e tárgyról csaknem teljesen arra vagyunk szorulva, amit szerető Teremtőnk ismertetett meg velünk az ő Igéjében. Bár már közmondássá lett az a mondás, hogy „az emberiség legnagyobb tanulmánya az ember“, mégis különös kimondani is, kevés tárgy van, mely felől az emberiség jobban zavarba volna, mint erről: Mi az ember? Két általános vélemény van erről a tárgyról, melyek közül, mi szerintünk, egyik sem a helyes, bibliai vélemény. Bár mindkettőben van valami eleme az igazságnak azzal kapcsolatban, mindkettő rettentően rossz és félrevezető; mégis, hogy azok is, akiket nem vezetett teljesen félre, annyira befolyásoltattak és megzavartattak a tévelygések által, hogy sok igazságtól megrabolta azok ereje és súlya és sok csalásnak adták az igazság látszatát. Tárgyunk azért fontos mindazoknak, akik ismerni akarják az igazságot s birni akarják annak teljes jótéteményét szívékre és életükre gyakorolt befolyásában. A tárgy különös fontosságu összefüggésben a tárgyalás alatt levő témával, a kibéküléssel. Akinek nincs világos fogalma arról, mi az ember, nehéznek, sőt lehetetlennek találja tisztán fölfogni az Írás tanítását az ember bűnéért való kibékülés — annak munkája és eredményei felől.

Itt vizsgálni fogjuk az általános, ugynevezett orthodox véleményt a kérdésre: Mi az ember? Aztán a szorosán vett tudományos véleményt s végre a Biblia véleményét, mely, úgy tartjuk, mindkettőtől különbözik, sokkal ésszerűbb, mint bármelyik s az egyetlen alkalmas alap a kettő kiegyeztetésére.

Az emberről való orthodox felfogás

Erre a kérdésre: Micsoda az ember? ha az „orthodox theologiai“ álláspont felel (amit mi vitatunk), a felelet a következő lenne: Az ember három részből van összetéve: test, szellem és lélek; a test az állati

születés szokásmódja szerint születik, kivéve, hogy az Isten a születés idején beavatkozik s bizonyos kikutathatatlan módon beplántál a testbe szellemet és lelket, amelyek neki részét képezik, mivel az Istennek részei elpusztíthatatlanok és sohasem halnak meg. E két rész, a szellem és a lélek, az „orthodoxia“ szerint elválaszthatatlan és megkülönböztethetetlen s innen a két kifejezés váltakozva használtatik. Mindkét kifejezés (lélek és szellem) úgy értelmezendő, hogy a *valódi embert* jelenti, míg a testet csak a valódi ember külső ruhájának tartják, melyben lakik, mint házban földi élete alatt. A halálban — mondják — az igazi ember kiszabadul a test rabházából és egy sokkal megfelelőbb helyzetbe jut.

Más szavakkal az „orthodoxia“ azt állítja, hogy a valódi ember nem földi lény, hanem lelki lény, aki teljesen alkalmatlan a földre, kivéve a testben tett tapasztalatai által. Mikor a halálban megszabadul a testtől, az az elmélet, hogy ezzel nagy áldást tapasztalt, bár az ember, míg élt, törekedett folytatni az életét a testi házban, használván gyógyszereket és utazásokat s minden egészségügyi eszközöket és találmányokat, hogy meghosszabbítsa életét a testben, melyről, elméletileg, azt állítják, hogy nem alkalmas használatára és örömeire. A „megszabadulást“, mely „halálnak“ neveztetik, másik lépésnek tartják a fejlődés menetében és sokak gondolatában egy ilyen jövő fejlődés a földitől a mennyei, az állatitól a szellemi állapotra úgy tekintetik, mint ésszerű föltétele és logikus következménye annak a tudományos következtetésnek, hogy az ember nem emberré teremtett, hanem fejlődött, hosszú korszakokon keresztül a történelem előtti idők összejtétől a mikróbáig, a mikrobától, különböző hosszú fokokon és utakon a majomig és a majomtól végre az emberiségig. Azt állítják továbbá, hogy az emberiség a maga legkorábbi fokán sokkal alacsonyabb volt a jelenkori emberiségnél, hogy az emberi-nem fejlődés útján jutott előre s hogy a legközelebbi lépés minden emberi lény számára az átalakulás, vagy kifejlődés a szellemi állapotra, mint angyalok és istenek, vagy ördögök.

Mindez nagyon hizelgő a 19-ik század hiúságának, mert bár, egyrészt elismeri a legalacsonyabb értelmű

lények ösvoltát, mégis maga számára most a legmagasabb vívmányokat épügy, mint jövőbeli felmagasztalását követeli. Ez a vélemény nem szorítkozik a művelt országok népére, tényleg általában minden pogány nép, még a vadak is ugyane gondolatot táplálják az ember felől, kivéve, hogy nem viszik vissza eredetét olyan messzire. Ez a vélemény támogatást talál minden pogány bölcsészetben s jelentékeny módon támogatják a jelenkor tudományos theoretikusai, akik, bár a tárgyat egész különbözőkép fogalmazzák, mégis szívesen áltatják magukat egy, a fejlődés irányába eső jövő élet s hiúságuk iránti hála tapasztalásának reménységével olyan irányban, mely pedig nem felel meg saját tudományos levezetéseiknek az emberben levő életcsira felől.

Az ember a tudomány szerint

A tudományos válasz e kérdésre: Kicsoda az ember? egyszerűen fogalmazva, így hangzanék: Az ember a máig legmagasabbra kifejlődött és ismert állat. Van teste, mely különbözik az alsóbb állatokétól, abban, hogy a legmagasabb, legnemesebb fejlődmény. Agya berendezése megfelel az alsóbb állatokénak, de jobban kifejlődött és finomabb szerv, nagyobb és egyéb tehetségekkel, melyek az embert természet szerint az alsóbb teremtmények urává, királyává teszik. Az ember szervezete és életszíkrajja elődeitől van, ugyanolyan módon, amint az állatok nyerik őseiktől életük és testük.

A tudomány minden embert lelkes, azaz érző lénynek tart, de a jövőre az emberi lét örökkévalóságára vonatkozólag a tudomány egy gondolatot sem bír felajánlani, semmit sem találva, amelyre következtetést, vagy éppen ésszerű föltevést alapíthat. A tudomány mégis bár nem spekulál, reménykedik egy jövőben a fejlődésnek megfelelőleg, melyről azt hiszi, hogy a múltból kinyomozható. A tudomány büszke a mondott fejlődési fokokra, melyeket istene, a természeti törvény fejezett be és reményli, hogy a természeti törvény ugyanazon működése (személyes Isten nélkül) az emberiséget sokkal istenibb és mesterebb állapotra fogja vinni, mint jelenben van.

Az ember a Biblia álláspontjáról

A Biblia álláspontja, bár az előbbiekkal bizonyos mértékben egyezik, mindkettőnek ellentmond teljesen, legfontosabb vonásaikban. A Biblia nem spekulál, hanem alkalmas módon, mint az Isten szava, vagy kijelentése, tekintéllyel és hangsúllyal beszél, kijelentvén az ember kezdetét, jelenét és jövőjét. A Biblia nézete egyedül következetes s így az egyetlen igazán tudományos és helyes nézet e tárgyról. De a Biblia előadása nem hizeleg az emberi hiúságnak, nem teszi az embert a saját kifejlesztőjévé, sem a természet istenére nem ruhazza ezt, mert a természet nem isten. A Biblia véleménye az emberről az Istennek ad dicsőséget annak eredeti teremtéséért (Ádám) az isteni hasonlóságra s az embert teszi hibássá, hogy elmulasztotta fenntartani e hasonlóságot és bűnbe esett s viselni kellett a bűn minden következményét — szellemi és fizikai és erkölcsi elsatnyulást a halálig. A Biblia nézete ismét az Istennek ad dicsősé-

get, kijelentvén nekünk az ő kegyelmét és nagylelkűségét a bukott állapotba jutott emberi-nem iránt, az által, hogy gondoskodott az ember megváltásáról s eredeti állapotába való visszahelyezéséről, az ő Megváltója keze által a Millenium alatt.

A zavar bő forrása az ember természetét tanulmányozó keresztyének számára s különösen, mikor meg akarják találni e tárgyról az Irás véleményét, az, ha elmulasztják különbséget tenni az általános emberiség és az egyház a kis sereg között, akiket az Isten kiválaszt az emberek közül e jelen korszakban s alkalmassá tesz és előkészít új és emberfölötti állapotokra — szellemi állapotokra. Mivel „nem hasogatják pontosan az igazság beszédét“, minden emberre alkalmazzák azokat az állításokat és az Irás azon ígéreteit, különösen az Uj-Szövetségben, melyek csak az egyház osztályának szólnak s melyek egyáltalában nem tartalmazzák az egész emberiség irányában táplált helyreállítási reményeket. E „rendkívül nagy és drága ígéretek“ aránylag ép oly nem igazak a világra, mint amennyire igazak az egyházra nézve. Így például az apostol szavai: „A test holt a bűn miatt. A lélek ellenben élet az igazságért“, (Róm. 8:10) melyek csak az egyházra vonatkoznak: így az egyház elhívásának különös és sajátos föltételei az evangéliumi korszak alatt az egész emberiségre való tekintettel magyaráztnak. Itt a szavak: „holt“ és „élet“ relativ értelemben használatnak, azok, akik megigazulván hit által, az Isten kegyelméből, úgy számíttatnak be egyszerre, mint akik megszabadultak a halálra kárhozthatástól, olyan céllal, hogy testüket élő áldozatul hozzák, testüket halottnak számítva és tekintve, a földi jogok és érdekek tekintetében és magukat többé nem földi, vagy fésti lényeknek számítva, hanem „uj-teremtéseknek“, új természetre fogantatva az Isten ígéretei által. Mint ilyenek, megigazult és megszentelt hívők, (az egyház) magukat isteni szempontból úgy tekintik, mintha az élet új lelkét kapták a Krisztusban való hit és neki való engedelmesség munkája által. De e szavaknak „halott“ „élet“ a világra nézve való használata teljesen helytelen volna, mert a világnak nincs más természete, mint az egyetlen emberi természet és a szó semmi féle értelmében sem fogantatott újra.

Más textus, melyet gyakran használnak a világra vonatkozólag, mely pedig az Úr megszentelt népéről szól: „E kincsünk cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen s nem magunktól való.“ (2 Kor. 4:7) Ez egyedül az egyházra vonatkozik — azokra, akik kapták az új elme kirését, az új természetet. E kincset, azaz az új természetet a természetes testben bírják, mely halottnak számítatik és itt „cserépedénynek“ jelöltetik. A péld. egészen helyes arra az osztályra, melyre alkalmaztatott, az egyházra; de teljesen helytelen alkalmaztatni az emberiségre általában s föltenni, hogy minden emberi lénynek meg van egy mennyei kincse vagy természet s hogy így minden emberi test cserépedény, vagyis egy ilyen új természet hordozója. A világnak csak egy természete van, az emberi természet, nincs új természete, sem kincs gyanánt, sem más értelemben; sem ígélet afelől, hogy ilyent ka-

Ellenkezőleg, a legmagasabb lehető vágy, mely valaha megnyílik az emberiség számára, az Isteni Ige ígérete szerint a „helyreállítás“, hogy visszaállítatik az Édenben elvesztett, Kálvárián megváltott tökéletes emberi természetre. — Csel. 3:19-23.

Hasonló módon számtalan állítását tárgyalhatnánk az Új-Testamentumnak melyeket nem lehet alkalmazni az emberiségre, csak a megszentelt egyházra, mely újból fogantatott a szent lélek által új szellemi természetre. Hasznos lesz mindenkinek megjegyezni az üdvözlőket, melyekkel az apostolok bevezetik különböző leveleiket. Nem, mint fölteszik, sokakhoz az emberiséghez általában vannak ezek intézve, hanem az egyházhoz, „a szentekhez“ „a hit háznépéhez.“

Emlékezzünk rá, azért, hogy tárgyalva ezt a kérdést: „Micsoda az ember? e fejezetben, nem tárgyaljuk azt, micsoda az egyház, az „új-teremtés“ a Krisztus Jézusban, sem, hogy mi a szellemi természet, melyre az egyház már fogantatott a szent lélektől s ha hú marad, részese lesz teljes mértékben az első föltámadáskor. Ellenkezőleg, az első Ádám-ról és annak gyermekeiről beszélünk. Tudni akarjuk, kik és mik vagyunk természetünk szerint, mint nem — Micsoda az ember? Így értjük legjobban, *honnan* esett el az ember, *hová* esett, *mi által* váltatott meg és *mire* állítatik helyre s más rokonkérdéseket.

Ember — test, szellem, lélek

Elfogadva az „állat“ szó meghatározása elvül, hogy „érző; élő szervezet“, nem kell haboznunk az embert a föld állatai egyikétől s mint azok fejét és királyát osztani be s eddig az Irás is teljes összhangban van a tudomány levezetésével. Jegyezzük meg e fejezet bevezető verseit: Dávid próféta különösen reámutat benne, hogy az ember, természetében, alacsonyabb az angyaloknál s király és fő minden földi teremtmény fölött az Isten képviselője az érző lények minden alsóbb osztálya számára.

Az Irás sehoh sem jelenti ki, sem közvetlenül, sem rejtett értelemmel, hogy az isteni lénnyel egy része, vagy szikrája közöltetett minden emberi lényvel. Ez alaptalan föltevés azok részéről, akik egy elméletet akarnak szerkeszteni és szűkében vannak az anyagnak. És ez az alaptalan föltevés, hogy az Isten egy része közöltetett születésekor minden emberi lényvel, alapja lett sok hamis tannak, melyek óriási módon méltatlanok az isteni jellemhez, tiszteletlenek az isteni bölcsesség, igazságosság, szeretet és hatalom iránt.

Ez a föltevés, hogy az isteni lét egy szikrája születésekor minden emberi teremttel közöltetett, volt az, mely szűkséggé tette az örökké gyötrő pokol elméletét. A föltevés az, hogy ha az ember úgy teremtetett, mint más állatok, meghalhat úgy, mint más állatok meghalnak, az örök szenvedés félelme nélkül, de mivel az Isten a *saját életének szikráját* adta az emberbe, azért az ember halhatatlan, mert az Isten is halhatatlan: így lehetetlen, hogy az Isten elpusztítsa a maga teremtményét, még akkor is, ha egy ilyen elpusztítás kívánatos volna. És ha az ember nem pusztulhat el, azt tartják, hogy valahol

örökké kell léteznie és mivel a nagy többségük gonosz s csak a „kicsiny sereg“ szent és kedves az Isten előtt, azt hiszik, hogy a gonoszok számára szenvedés kell, hogy jöjjön a jövőben, úgy, mint a kevés szentekre áldás. Más oldalról elismerik, hogy sokkal jobban megfelel az ember érdekeinek, az Isten dicsőségének s a világegyetem békéjének és haladásának, ha a gonoszok mind *elpusztulnának*. Azt állítják, hogy az Isten, bár teremteni képes, nem rendelkezik elég hatalommal, hogy megsemmisítse az embert, a maga teremtményét, az isteni élet szikrája miatt, mely bizonyos meg nem magyarázott módon összeköttetésbe jutott vele. Reméljük, hogy megbizonyítjuk, hogy ez az egész föltevés téves: hogy nem csak nem támogatja az Irás, hanem egyenesen a sötét korszakok gyártmánya, mely az Irásnak határozottan ellentmond.

Az Irások az embert két elemből, testből és szellemből állónak ismerik. Ez a kettő adja a lelket érző lényt, értelmet, az embert magát, a lényt, a lelket. A szó „test“ csak a fizikai szervezetet jelenti. Nem vonatkozik az életre, mely élteni, sem az érző lényre, mely az élet következménye. A test, nem az ember, bár nem lehet ember test nélkül. Az élet lelke nem az ember, bár nem lehet emberség az élet lelke nélkül. A szó „szellem“, az O-Szövetségben a zsidó *rauch* szóból jön. Első jelentése *lehellet*; innen van ez a kifejezés: „az élet *lehellete*“ vagy „az élet *lelke*“, mert az élet szikráját, mely egyszer megindult, a lélekzés tartja fenn.

A szavak „élet lelke“ mindazonáltal többet jelentenek, mint pusztán a lehelletet; magára az élet szikrájára vonatkoznak, ami nélkül a lehellet, lélekzés lehetetlen lenne. Az élet e szikráját atyánktól kapjuk s ezt ápolja és kifejleszti az anya.¹ Egyáltalában nem igaz, hogy az emberi élet szikrája csodálatos módon közöltetik, épügy, mint az állati élet szikrája sem. Az alsóbb állatok, ló, kutya, tehén stb. a himtől fogantatnak és a saját nemük nőstényeitől születnek, ugyanazon módon, mint az emberi egyedek jönnek létre, az Irás sem mond semmi ezzel ellenkezőt. Tisztán emberi találmány, arra való, hogy egy hamis elméletet támogasson, mely az emberi nemzedék születésébe isteni beavatkozást hangoztat. Föltenni, hogy az Isten az egyenes teremttője minden emberi ujszülöttnek a világon, annyi, mint föltenni azt, aminek az Irás ellentmond, mert így ő lenne a bűn és zavar és tökéletlenség szülője, holott az Irás kijelenti: „Az ő munkája tökéletes.“ (5 Mózes 32:4) Nem, nem! A szelemileg, testileg és erkölcsileg gyarló és elsatnyult ember, nem az Isten kezemunkája. Messze eltávolítottak, elestek az elődeik, Ádám és Éva tökéletes állapotától, egyedül ezek teremttéséért felelős az Isten. Akik azt állítják, hogy az Isten közvetlenül teremt minden emberi lényt, oda jutnak, hogy az Isten felelős minden butaságért, egészségtelenségért és erőtlenységért a világban; pedig a tudomány és az Irás egyformán kijelentik, hogy a gyermekek öröklik szüleiktől azok bűneit és erőnyeit, gyöngeségeiket és tehetségeiket. Az apostol világosan kijelenti: „Egy ember engedetlensége által jött a világra a bűn és a bűn által (mint annak eredménye) a halál és akép-

pen a halál minden emberre elhatott (öröklés útján) mivelhogy mindenkinek vétkeztek.“ A próféta ugyane dologra utal, mikor kijelenti: „Az atyák ették meg az egrest (a bűn) s a fiak foga vásott el benne“ — mind elfajultak. — Róm. 5:12; Jer. 31:29, 30; Ezékiel 18:2.

De valaki kérdezheti: Nem lehetséges, hogy az Isten a maga halhatatlan istenségének egy szikráját beplántálta első szüleinkbe, mely szikra, akarva nem akarva száll az utódokra? Vizsgáljuk meg az Irás állítását e tárgyra vonatkozólag s mikor ezt tesszük, jusson eszünkbe, hogy nincs más kijelentés, mint az Irás tudósítása nyitva senki számára, így tudhatunk mindent, amit tudni lehet e tárgyról. Mit találunk a Mózes I. könyve tudósításában? Valóban azt találjuk, hogy az ember teremtése részletesen említetik, míg az állatok teremtése nincs oly részletesen említve. Mégis azt találjuk, hogy az állítások nagyon egyszerű nyelven vannak elmondva és semmi gondolatot nem tartalmaznak az élet valami emberfölötti szikrája felől. Az ember felsőbbsege az állatok felett a Mózes I. könyvében adott tudósítás szerint nem abban áll, hogy ő a lehellet vagy lélek különböző formáját kapta, hanem abban, hogy magasabb formát, magasabb rangu testet, finomabb szervezetet kapott — felruházott agyszervezettel, amely képessé teszi, hogy gondolkozzék olyan dolgokról, melyek magasán fölülte állanak az alacsonyabb rangu állatok, az állati teremtés értelme fölött. Azt találjuk, hogy e tekintetben az ember a Teremtő testi hasonlatosságára teremtettet, aki lelki lény. — János 4:24.

Az ember lelke

Mint már láttuk,¹ a „lélek“ szó a mi közönséges bibliafordításunkban a zsidó *rauch* és a görög *pneuma* szónak felel meg; s így, hogy helyesen megértjük a *lélek* szót az Isten Igéjében, mindig emlékeztetnünk kell tartanunk; az eredetiekhez csatlakozó értelmet, melyet fordítunk. Mint láttuk, „lélek“ eredetileg *szel* jelent, aztán alkalmazták a szót bármi *láthatatlan erőre*. Az Istennel kapcsolatban azt jelenti, hogy ő *erős*, de *láthatatlan* és használatos az Isten befolyására és munkájára vonatkozólag, azt jelentvén, hogy az láthatatlan erő által folyik. Alkalmazzák az *elemére*, mert olyan erő, mely láthatatlan, nem tapintható, a *szavak* szintén láthatatlanok és mégis erőteljesek, az élet, bár mindennél fontosabb és mindent fenntartó, láthatatlan erő, vagy minőség, mint az elektromosság; így e szó „lélek“, mindeme különböző dolgokra alkalmaztatott. Az eredményre vonatkozólag beszél az Irás a mi elménk lelkéről, az elme láthatatlan erejéről, az ember lelkéről, az ember elméleti erejéről és akarataról, az élet lelkéről, az élet erejéről, mely tevékenységben tartja testünket és minden teremtményt; az Isten lelkéről, az erőről vagy befolyásról, melyet az Isten kifejt akár élettelen, akár élő tárgyakon; a bölcsesség lelkéről, bölcs elmeről, a szeretet lelkéről, mely olyan elme vagy szándék, melyet a szeretet tesz tevékenyvé; a gonoszság és rosszakarat lelkéről, mely az elme vagy szándék, melyben a rosszakarat munkálkodik; az igazság lelkéről, az igazság által kifejtett befolyásról vagy erő-

ről; a világ lelkéről, azon befolyásról vagy erőről melyet a világ fejt ki. Hasonlóképp, mennyei lények szintén lelki lényeknek vannak leírva, azon láthatatlan lények, akiknek erejük, befolyásuk van stb. E alkalmazható nem csak az Istenre, az Atyára, aki ről Urunk mondta: „Az Isten lélek“, hanem Urunk Jézusra is föltámadása óta, mert róla is meg van írva: „Urunk lélek.“ Alkalmaztatott az angyalokra és az egyházra is, mely biztosítást nyert, hogy az első föltámadáskor mindenki, aki győz, lelki testet kap. Alkalmazza az Irás a Sátánra és társaira is, akik lelki lények, láthatatlanok, mégis erőteljesek.

Vizsgálván a *lélek* szó használatát az emberre vonatkozólag, megjegyezhetjük:

A lélek lényegileg az új természet az Új-Szövetségben

1. A szavak „lélek“ és „lelki“ az Új-Testamentumban gyakran használatnak a) az *akaratra* különösen a „szentek“ új akaratarára vonatkozólag, akik az Isten Igéjétől és lelkétől fogantattak. Az „új-teremtések Krisztusban“ a természet változásán mennek keresztül, testből lelkibe és ígértetik nekik, ha hűvek maradnak, hogy a föltámadáskor b) *lelki testet* kapnak, hasonlóan a Krisztus föltámadott testéhez — a mennyei Atya dicsőséges személyéhez. Ebből szempontból jövő kilátásai, az egyház reménységét c) *lelki* vagy *mennyeinek* nevezetik, ellentétben az ősi reményekkel és ígérétekkel, melyekben az emberiség világa részesül a Millenium alatt. A lélek használatát d) angyalokra vonatkozólag is, akik természetükénél fogva *lelki* lények, nem *testiek*. De a *láthatatlanság* gondolata mindig kötve van „lélek“ és „lelki“ szóhoz, valahányszor az használatik.

A szavak ilyen használatára egy pár példa:

- a) „Pál elvégzé magában (*lelkében, pneuma*, lélek akarat) — hogy Jeruzsálembe megy.“ — Csel. 19:22.
- a) „Pál *lelke* (*pneuma* — lélek, érzés) háborog valójában, látván, hogy a város bálványokkal van tele.“ — Csel. 17:16.
- a) „Szorongatá a *lélek* (*pneuma* — elme, elmében készítette) és bizonyágot tón a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus.“ — Csel. 18:5.
-) (Apollos) „meg volt tanítva az Úrnak útjára: lélekben (*pneuma* — buzgó lélekkel) buzgó levele szól és tanít szorgalmasan.“ — Csel. 18:25.
- a) „Mert bizonyágom nékem az Isten, kinek *lelkem* szerint (*pneuma* — új lelkemmel, új szívemmel megújult akaratommal) szolgálók az ő Fiaának evangéliumában.“ — Róm. 1:9.
- a) „Dicsőítétek Isten a ti testetekben és a ti *lelketekben* (*pneuma* — lélek), melyek az Istené.“ — 1 Kor. 6:2.
- a) „Mert én távol lévén ugyan testben, de jelenlétben *lelkemben* (*pneuma* — lelkileg), már elvégeztem mintha jelen volnék.“ — 1 Kor. 5:3.
- a) „Szelíd és csendes *lélek* (*pneuma* — elme, szándék).“ — 1 Péter 3:4.
- b) „Elvettetik érzéki test, föltámasztatik *lelki* (*pneumatikus*) test.“ — 1 Kor. 15:44.
- b) „Van érzéki test és van *lelki* (*pneumatikus*) test.“ — 1 Kor. 15:44.

b) „De nem a lelki (*pneumatikos*) az első.“ — 1 Kor. 15:46.

c) „A lélek gondolata (*pneuma* — az Isten szent lelke vagy akarata által vezetett elme) élet és békeesség. — Róm. 8:6.

c) „Ti lelkiek (*pneumatikos* — lélektől fogantattak és az új lelket bírók) igazítsátok utba az olyant szelidségnek *lelkével* (*pneuma* — szándék).“ — Gal. 6:1.

c) Az Isten és a mi Urunknak Jézus Krisztusnak atyja megáldott minket minden *lelki* áldásokkal (*pneumatikos* — a lélek áldásai) a mennyekben a Krisztusban.“ — Ef. 1:3.

c) „Teljesedjétek be szent *lélekkel* (*pneuma* — az Isten szent lelke) beszélgetvén egymás között zsol-tárokkal és dicséretekkel és *lelki* énekekkel (*pneumatikos* — énekek az új lélekkel összhangban).“ — Ef. 5:19.

c) „Hogy betöltsétek az Isten akaratának megismerésével minden *lelki* bölcsességben (*pneumatikos* — megértése minden dolognak a ti új lelki rokon-

ságotok utján az Isten és az ő terve felől).“ — Kol. 1:9.

c) „Felépítettetek *lelki* házzá (*pneumatikos* — lelki berendezésű család vagy háztáj).“ — 1 Péter 2:5.

d) „Egy szolgálóleánya, kiben jövendőmondás *lelke* (*pneuma* — láthatatlan ereje) vala — a bukott lelki lényekkel való közösség által.“ — Csel. 16:16.

d) „Pál... megfordulván, mondá a *léleknek* (*pneuma* — a gonosz lelki lénynek, mely a leányt hatalmában tartotta), parancsolom néked ... menj ki belőle.“ — Csel. 16:18.

d) „A gonosz *lelkek* (*pneuma*) kimentek belőlük.“ — Csel. 19:12, 13.

d) „És a gonosz *lélek* (*pneuma*) felelvén, mondá.“ — Csel. 19:15.

d) „A sadduceusok azt mondták, hogy nincs... sem angyal, sem *lélek* (*pneuma* — lelki lény).“ — Csel. 23:8.

d) „Ha *lélek* (*pneuma*) szólott néki, vagy angyal, ne tusakodjunk Isten ellen.“ — Csel. 23:9.

A pompás napfény

Írta: FREDERIC LARDENT

Az szenteljünk egy kis figyelmet annak, ami oly közönséges dolog a természetben, annak, ami szüntelenül beleavatkozik a napi foglalkozásunkba és amely oly gyakran tölti el szívünket vidámsággal, mivel mindent megvilágít, amit látunk és megtapintunk a mi jóakaró Teremtőnk e dicsőséges adományának, amelyet az emberek napfénynek neveznek.

Tekintet nélkül arra, hogy minék tekinthető a napfény, tudatában vagyunk annak a ténynek, hogy minden e földgolyóval összefüggő élő teremtés léte ezen értékes sugarakban való naponkénti megfürdéstől függ és hogyha eltudnók képzelni ezen eláradó fény teljes megszűnését, akkor tudjuk, hogy minden, ami lélekliz, nyomban megszűnne élni, mert a napfény az életnek, a melegnek, az állati és növényi élet növekedésének és egészségének legfontosabb előfeltétele. Ezért teljesen egyetértünk a böles szavaival (Prédikátor 11:7): „Valóban édes a világosság és jó a mi szemünkkel nézni a napot.“

Ez az elem annyira nagyfontosságú, hogy minden minket környező jó dolgok attól függnék további létük tekintetében. Maga a föld valami fajta fény jótékony hatása alatt kezdte meg pályáját. „Legyen világosság“ — volt a kezdő isteni parancs. Azután parancs parancsot követett, míg a föld, amely egykor sötét „kietlen és pusztá volt“, a tengelye körül forgott és magával vitte a számtalan teremtést, nagyokat és kicsinyeket, amelyekben benne volt az „élet lehelleto.“

Mikor a nap a nappal befejeztével eltűnik és sötétségben hagy minket, úgy vigasztalódunk eltávozásán, ahogy tudunk és olyan eszközökhöz folyamodunk a világosság pótlása céljából, amilyeneket az emberi leleményesség előteremthet. Mégis az éjszaka mindig a komorság és néha a félelem ideje, noha tudjuk, hogy a nap nemsokára felbukkan. De hogyha a fényes korong elhagyna minket egy pár napra —

mi volna akkor? Fel van jegyezve, hogy a három napi egyiptomi sötétség alatt „nem látták egymást, nem keltek fel a helyükről“; és Josephus zsidó történetíró elmondja, hogy sokan nyomorultul veszték oda a rettegéstől.

Valóban nap nélkül nem volnának többé kedves színek vagy szép formák. Barátaink arcai nem ragyognának felénk. A légkör minden melege gyorsan eltűnne és az általános fagyás következne. Sarki kutatók mondják, hogy a hosszú téli sötétségnek a hatása a sarkvidékeken nagyon nyomasztó. Még a bennszülött kutyák sem tudnak vele megbirkózni; egy égő gyertya látása — mely oly halvány hasonmása a napnak — a túláradó öröm hangjait váltotta ki belőlük. És a halál sokra nézve jótékony megváltás.

A napugár teljes megszűnése esetén a föld rettenetesen hideg lenne és ilyen állapot mellett élő teremtés nem maradhatna meg. A fák elszaradnának és elhervadnának; a vetemények kipusztulnának; az emlősök és a madarak hamar kiadnák a párájukat és az egész emberiségre rohamos pusztulás következne.

Ha világosság nincs, úgy láthatatlan ködbe borul minden. Semmit sem lehet megkülönböztetni, ha még oly közel is vannak a tárgyak a szemhez. A fény teljes hiánya a teljes vakság állapotával egyenlő, amely szempontból a fény adománya és a látási képesség egymástól elválaszthatatlan társak. Távolsuk el egyiket vagy a másikat és az ember sötétségben marad. Ugyanez áll a többi érzékekre nézve, amelyek az állati szervezethez tartoznak. A hang például teljesen hasznavehetetlen halló-készülék nélkül és az utóbbi felesleges, hogyha az előbbi nem működik.

Ebből láthatjuk, hogy az egyes szervek úgy lettek alkotva, hogy egyenként és együttesen a természet különböző megnyilvánulásaival egybevágnak. Az a tény, hogy minden olyan jól van elrendezve és ho-

lyes arányban világosan bizonyítja, hogy a természet nagy Alkotója egyben a különböző működésben levő szervek építőmestere volt. És itt ismét Salamon szavait idézzük: „A halló fület és látó szemet az Úr teremtette egyaránt mindkettőt.“ — Példabeszédek 20:12.

A nap

Bármilyen értékesek is legyenek a kisebb fényforrások, tudjuk, hogy a nappal összehasonlítva jelentéktelenné halványodnak. Ezért helyesen cselekszünk, hogyha a nappal e bámulatatos uralkodójára egy néhány tényt szedünk csokorba. Tudományos következtetések szerint 93 millió mérföldnyire van a földtől. Oly nagy távolság az, hogy egy óránként 50 mérföld sebességgel haladó mozdony csak kétszáz év alatt tenné meg ezt az utat, hogyha megállás nélkül folyton haladna. A Nap a maga egész bolygórendszerével másodpercenként 12 mérföld, óránként több, mint 40 ezer mérföld sebességgel halad. Ugy mozog, mint egy csillag az állócsillagok között, amelyekből 1000 millió felül van. Ezek hasonló sebességgel haladnak és noha nagyságra nézve nagyon is hasonlítanak a mi napunkhoz, óriási távolságuk miatt csak kicsi, fénylő pontoknak látszanak.

Okszerűen feltehető, hogy kell valami központnak lennie, amely körül ezek az óriási napok keringenek és ez a központ állítólag a Fiastyuk volna; egy csillagcsoport, melynek legfényesebb csillaga az Alcione. Hogyha valóban ez minden vonzás forrása, akkor mily értelem rejlik a Jóhoz intézett ez isteni felszólításban: „Összekötheted-e a Fiastyuk szálaát?“ (Jób 38:31) Feleletünk: Senki sem fűzheti össze az isteni hatalom erős láncait, amelyek összekötik és egyesítik az égi világító testeket, mint egy nagy egésznek a részeit. Jehova, aki birtokában van minden hatalomnak és a helyes ítélőképességnek, aki felhuzta a világegyetemet csodás óráját és ezt a különös órát senki sem állíthatja meg. Örökké jár. — Ésaías 45:18; Prédikátor 3:14.

Az égi gépezethez való alapos betekintés valóban meghaladja az emberi értelmet. Szinte még elámulunk arra a gondolatra, hogy millió meg millió, óriási hőtől és erőtől izzó napok saját pályájukon gyorsabban keringenek, mint a gyorsvonat egész könnyedén és rendben az összeütközés veszélye nélkül. Az, aki nem hisz egy nagy Mindenható Törvényhozóban, valóban megérdemli azt a szentíráti elnevezést: „balgatag“. — Zsolt. 14:1.

Ésaías szavai is igen találók (Ésaías 40:26, 28, 17): „Emeljétek fel a magasba szemeiteket és lássátok meg ki teremté azokat? Ó, aki kihozza seregöket szám szerint, mindnyáját nevének szólítja, nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjak sínesen. Hát nem tudod-e és nem hallottad-e, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait. Nem fárad és nem lankad el; végére merhetetlen bölcsessége. Minden népek semmi ő előtte, a semmiségnél és ürességnél alábbvalóknak tartja.“

A nap egyik legjellemzőbb tulajdonsága, hogy nagy tartálya, *kimeríthetetlen* forrása a fénynek, a melegen, az energiának, amelyek annyira fontosak a föld-

dön lakó élő teremtetésekre nézve. A nap azért kívülről képpen jelképe minden élet és áldás kimeríthetetlen forrásának. — „Mert nap és paizs az Úr Isten.“ (Zsoltár 84:11) Ez a jelkép Jézusra is talál, aki maga is „képmása az Atya személyének“ és aki úgy fog felkelni, mint az Igazságnak Napja és gyógyulás lezár az ő szárnyai alatt. (Malakiás 4:2) A szentek, ez a hűséges hősök, akik Mesterük nyomdokait követik „fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában.“ (Máté 13:43) Ezzel meg lett nekik ígérve Istenéhez rokon természet és ezért teljesen fel lesznek ruházva azzal a hatalommal, hogy kegyelmet osszanak, áldást és életet az egész világnak az Arany Kor szakban, melynek most a hajnalán vagyunk. — Rómabeliek 8:19-22.

Mi a fény?

Mi az, amit a nap kilövel, hogy enyhítse a sötétséget és hogy felhozza a nappal szépségeit. A kilövelési vagy kisugárzási elmélet egy időben nagyot el volt terjedve; azt tartotta a napról, hogy kibocsátja a fénylő testecskek tömegét, amelyek rettentő erővel kilöveltetnek és amelyek esetleg fény alakjában érik a földet. Ezt az elméletet később feladták és a hullám vagy rezgés elméletét állították fel. Ez feltételezi, hogy egy finom, rugalmas láthatatlan közegeg vagy anyag tölti be az egész teret, amely minden anyagot át meg átjár és amelyet *Ethernek* neveznek és az anyag különös rezgése az, amely eredményez a fényt. Itt az a jellemző, hogy nem a mozgó részecskek, hanem csak a rezgés jut el hozzánk.

Szemléltető példája ennek a törvénynek, hogyha egy követ a víz sima tükrebe dobunk. Az eredmény, hogy minden irányban egyforma nagyságu szimmetrikus hullámok keletkeznek, amelyek az áttörés helyén keletkeztek és a távolsággal aránylagosan gyengülnek az erejükbe. A víz itt megfelel, amint látjuk ethernek, a kő a napnak és a hullámok a fénynek. Látjuk tehát, hogy valamint ezek az egyre nagyobbodó hullámgyűrűk nem keletkezhetnének víz nélkül, azonképpen a fény sem jöhetne létre egy rugalmas mozgásra képes közegeg (v. anyag) nélkül.

Valóban az ether csodája lehet a Teremtő munkájának. Érdekes lesz itten a Szentírás egy helyét idevinnünk, amelyben talán benne van a tudományos igazság. Ésaías 40:22 versében olvasunk arról, aki az eget kiterjeszti, mint egy kárpitot és kifeszíti, mint a sátor lakásra. A sátor szó fedelelet, vagy lakóhelyet (hajlékot) jelent és a Zsoltár 19:4 versében elforduló tabernakulumnak (sátoroknak) felel meg.

A „kárpit“ szó (héberül dok) tanult Bibliamagyarázók szerint „vékony függöny“-t jelent vagy „lemez“ (fihn) vagy „finomságot“, amely egy rendkívül vékony anyag gondolatát kelti fel, amelyben az összes égi testek mozognak és amellyel valamennyisze van kötve. Dániel megjövendölte, hogy „a föld dís meg fog növekedni“ (Dániel 12:4) és ez a meglepő felfedezés csak a kijelentés igazát bizonyítja. Ennek a közegegnek (v. anyagnak) gyakorlati alkalmazása az Aranykorban tud fog tenni az ábrándzó legmerészebb álmain. Az emberek már küldték etheri üzeneteket a „drótnélküli“ táviró segítségével.

pillanatok alatt az egész világra kiterjedő távolságra. A magas tengeren járó hajók híreket vesznek fel és továbbítanak és ami még bámulatosabb, a hang most már majdnem úgy, mint a fény terjedhet az étheren keresztül. Gyakorlati példája ennek a drótnélküli telefon terén tett nagy haladás; a zenekar játéka az Atlanti Oceánon sok száz mérföldnyire volt hallható.

A fény egy néhány csodája

A fény másodpercenként 186000 mérföldnyi bámulatos sebességgel halad. A fényéhez hasonló sebesség a föld egyenlítőjét több, mint négyszázszor futhatja be egyetlen egy perc alatt és a fény tényleg a nap és a föld között lévő 93 millió mérföldet 8 perc és 14 másodperc alatt futja be. A legközelebbi szomszédunk a napok közül Kentaur Alfa ja és ez olyan messze van tőlünk, hogy körülbelül négy évig tart, amíg a fénye eljut a szemünkig. Amikor egy távcsöven keresztül nézünk, hogy fénylő pontokat pillantunk meg a Tejút finom ködében, erre a csillagászok azt mondják, hogy olyan fény ragyogását is pillantunk meg, amely az emberiség történetének a korszaka előtt kezdte meg az útját.

Más szóval feltéve, hogy elég tökéletes optikai műszerek volnának és mi oly messze lakunk a földtől, mint a Kentaur csillagzat Alfa nevű csillaga, akkor ezen bolygóról jövő fény segítségével tanui lehetünk volna a nagy háború folyamán lejátszódott egy némely borzalmas jelenetnek — láthattuk volna — a francia forradalmat stb. Megfigyelhetnők továbbá, hogy a mi Mesterünk, hogyan viszi végbe az ő csodáit és hogyan „cselekszi folyton a jót.“ Még nagyobb távolságról megpillanthatók az egész földet elborító hullámok megtörését és azok visszahuzódását, még nagyobb távolságra megfigyelhetnők az Éden szépséges kertjét, amint a dicső napfényben ragyog élénk tárva a mi első szüleink kedves ártatlanságát és tökéletes boldogságát a bűnbeesés előtt. Ez képzelődésnek látszik, de ennek lehetőségére nézve van bizonyítékunk a fényképészetben, amely bizonyítja, hogy a fény magával viszi azoknak a jeleneteknek és tárgyaknak hű képét, amilyenek voltak abban a pillanatban, mikor a fény elhagyta őket.

Amit mi véges eszünkkel fel sem tudunk fogni, az az Isteni Hatalomnak csekélység, amint ez a szavak mutatják: „Az égből letekint az Úr, látja az emberek minden fiát. S ezek helyéről lenéz a föld minden lakosára.“ (Zsoltár 33:13, 14) Majd ismét: „És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte; sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeméi előtt, akiről mi beszélünk“ (Zsidók 4:13).

A fény sebességét többféle módon bizonyították be, melyek egyikét egy fiatal tudós, Hertz tanár kísérletei állapították meg. 1888-ban Hertz professzor felfedezte, hogy egy egyszerű készülék segítségével magnetikus hullámokat továbbíthat a szobáján keresztül. Valahányszor egy telephál egy villamos szikra keletkezett, azt látta, hogy egy rövid távolságnyra tartott sodronynak a kis gyűrűjén is keletkezett egy szikra, ami azt bizonyította, hogy valami láthatatlan erő röppent ki. Egy bizonyos idő múlva ez a drótnélküli táviró feltalálásához vezetett, amelynek gya-

korlati alkalmazását Marconinak köszönhetjük. Hertz arra is rájött, hogy ezek láthatatlan hullámok, pontosan ugyanazzal a sebességgel terjednek, mint a fény, ami az étherikus rezgéssel való szoros rokonság mellett bizonyít. A drótnélküli távirót illetően egy olyan energiaforrás előállítására, amely szükséges ahhoz, hogy 12000 mérföldnyire üzeneteket továbbíthassunk, igen nagy dinamikus erejű gépezetre van szükség. Már most mily rengeteg dinamikus ereje lehet a napnak, amely 93.000.000 mérföld távolságról valósággal elárasztja a földet szép étherikus rezgésekkel! És mivel a tudományos becslés szerint a föld csak $\frac{1}{2}$ billiomod részét fogja fel a nap hatalmas és ragyogó kisugárzásaiból, szinte elámulnak a dicső teremtés fenséges látványán.

Közismert dolog, hogy a napfény különös és éltető hatást gyakorol a természet három birodalmára. A gyümölcsnek, virágnak és az állati életnek szüksége van napfényre, hogy megélhessen és egy kórház legegészebb részei azok a szobák, amelyek a legtöbb napfényt kapnak. Az a munka, melyet az elmúlt korokban a fák zöld leveleiben végzett és amely nagy szénrétegeket eredményezett, valami óriási lehetett és hogyha lehetséges volna megállapítani az adatokat, ugy érdekes probléma volna meg tudni, hogy hány tonna fa keletkezett évenként a fény vegyi behatása alatt. A fény bámulatos matematikai rendben és pontossággal halad és sok könyvet irtak össze erről a kérdéstről, amely igen mély gondolkodást kíván a tudós elmék részéről. Bizonyos elrendezésű lencséken át vezetve a fény, amely messze tájakra jön, olyképpen módosítható, hogy a jelentek és a tárgyak látszólag közel jutnak. A lencsék egy másik elrendezése esetén a legkisebb dolgok teljes egészükben és szépségükben láthatók. Igen sok azon optikai műszerek száma, amelyek segítségével a fény sok hasznos célra használható fel. Valóban csodálatos a fényképezés találmánya, amelynek segítségével a tárgyakról sugárzó fény felfogható és állandósítható. Azután itt vannak az X vagy Röntgen sugarak, amelyek sok tömör tárgyon hatolhatnak keresztül és ezért a sebészetre nézve a legnagyobb értékűek, mivel a törések, a kinövések nagyon könnyen megláthatók.

A meleg sugarak, amelyek a fénysugarakkal egyestülnek, csodálatos szerepet játszanak a természetben. Ezt a közönséges gyújtó üvegnél is láthatjuk. Azonban sokkal érdekesebb kísérleteket végzett dr. Scovensky, a sarki kutató, aki sokszor gujtott tüzet a sarki vidékeken egy darab jég segítségével, amelyet homoru lenesévé köszörült, amely éppen úgy gyűjti össze a napsugarakat, mintha üvegből készülne.

A fény jelképessége

Miután a napfény egyes néhány csodálatos hatásáról szóltunk, ezek után talán tisztábban láthatjuk, hogy miért oly kifejező és sokat mondó a „világosság és sötétség“ szóhasználat. Nem csoda, hogy egyrészt a jólét, boldogság és értelem és más részről a gyűlölet, a bánat, a tudatlanság képei gyanánt fordulnak elő. A Szentírásban a világosság és igazság igen helyes összehasonlítására akadunk; az igazság

áthatja a szívet és megvilágosítja és felemeli azokat. A minden jó és minden tökéletes adomány nagy forrásáról olvassuk: „Az Isten világosság és nincsen ő benne semmi sötétség.“ (1 János 1:5) A prófétái útján küldött üzenetéről ezt olvassuk: „Sokkal bizonyosabb prófétái szavunk van és azért jól teszitek, hogyha vigyáztok, mint arra a fényre, amely sötét helyen világít, míg eljő a hajnal.“ Az egyetlen lámpa, amely meg fogja világítani az ösvényt, amely az Örök Élet Arany Kapuja felé vezet, az elhanyagolt Isteni Szó: „Az én lábammak szövétneke a te igéd és ösvényemnek világossága.“ — Zsoltár 119:105.

A Mester az Isteni Üzenet birtokában nyugodtan mondhatta: „Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.“ (János 8:12) E prófétái szavaknak megfelelően az ő hűséges követői azóta „a világ világosságai“ voltak. Minden kérdéstről szóló tudás előrehaladása, különösen pedig a Bibliái igazsága Dániel 12:4 verse szerint teljesebbé válik. Ismét olvassuk: „Az igaz ösvénye olyan, mint a ragyogó fény, amely egyre jobban világít a tökéletes napig.“

A föld sok millió embere közül csak kevesen tudnak „a csodálatos fényről“, amely a Szentírást beragyogja, amelyet minden őszinte Bibliatanulól élvezhet. A „tökéletes nap“-nak csodás hajnala valóban elragadó. Nekik „a hegyekre ráterülő reggel“, míg a többiek, akik „elhalnak a félelemtől“, „a sötétségnek és homálynak napja, felhőnek és borulatnak napja.“ — Joel 2:2.

Csak kevesen tudják meglátni, hogy eljött a föld igazságos királya, hogy megvilágítsa a homályt és elűzze a sötétséget. Az ő felséges jelenléte azonban

nem szorítható egy helyre, hanem az egyre fokozódó nappali világossággal van összehasonlítva. Mert amiképpen a villámlás (görögül *astrape*, ami erős ragyogást jelent) napkeletről támad (a napfényhez hasonlóan) és ellátszik egész napnyugatig, úgy lesz az Ember Fiának eljövetele is (görögül *paronsia*, ami jelenléteket jelent). — Máté 24:27.

Hogyha Bibliatanulók elmondanak valamit az eljövendő királyság sokszoros dicsőségéről, egyes hallgatók e szavakkal fejezik ki hitetlenségüket — „sokkal jobb, semhogy igaz lehetne.“ Ezzel szemben ezek a hűséges hírnökök (v. követők) azt mondják, hogy nincsenek szavak annak a rendkívül nagy örömmek a kifejezésére, amely bizonyára eljut ahhoz, aki készségesen engedelmeskedik. Ennek megerősítéséül hallgassunk a próféta nagyon jelképies (v. képletes) és mégis élvezetes szavaira: „És elpirul a hold és megszégyenül a nap, mikor a seregek Ura uralkodik a Sion hegyén és Jeruzsálemben és vénei előtt dicsőség leszén. — Ésaías 24:23.

Majd ismét: „És holdnak fénye olyan lesz, mint a napnak fénye és a napnak fénye kétszer nagyobb lesz, olyan, mint két napnak napfénye, ama napon, melyen az Úr beköti népe romlását és vereségének sebet meggyógyítja.“ — Ésaías 30:26.

Jellemző vonása a napfénynek, hogy hatalmas munkáját csendesen végzi. Fenséges nyugalomban szolgáltatta a körben forgó föld és ég zenéjét. Mennyire hasonlóan az igazsághoz, mely az igazságosságban éri el a tetőpontját! Meg van nekünk mondva, hogy ritka és értékes gyümölcse „a békességben van elvetve.“ — Jakab 3:18.

A világ teremtése

Írta: RUSSELL

Az Isten teremtési hete 49,000 év. — Minden nap 7000 év. — A Biblia túlhaladta a modern tudományt.

SZAMOTTEVŐEN sokak a Jehova szolgálói és megszámlálhatlanok segédeszközei, amelyek kapcsolatban vannak az ő teremtésének egyik vagy másik vonásával, de mindezek mögött az ő teremtői bölcsessége és hatalma áll. Ő a Teremtő egyedül és mint a Szentírás is mondja: „az ő cselekedete tökéletes.“ Bizonyos ideig talán megengedi a gonosz angyaloknak és a gonosz embereknek, hogy tökéletes munkáját elferdítsék, de ezzel kapcsolatban arról biztosít, hogy a gonosznak működését nem fogja sokáig megengedni és hogy végül, midőn a gonoszt meg fogja fékezni és megsemmisíti, be fogjuk látni, hogy a gonosznak megengedése csak azért volt, hogy az embereket megpróbálja, megvizsgálja, megtisztítsa, kicsiszolja és hogy ezáltal az ő szentsége, kegyelmes jelleme és terve annál fényesebben ragyogjon értelmes teremtményei előtt.

Midőn Mózes első könyvében olvassuk, hogy „Kezdetben teremté Isten az eget és a földet“, akkor a kezdetet nem az egész mindenségre, hanem csakis a mi bolygónkra szabad értelmezni. Ekkor történt, hogy a „hajnal esillagok együtt örvendezének“ és „Istennek angyal gyermekei vigadozának“, mikor az Úr

megvetette alapját a földnek és „mikor a tengert felhővel megruházta és a homályossággal, mintegy pólyával befedte. (Jób 38:4-11. De a Bibliában még egy sokkal korábbi kezdettel is találkozunk; egy kezdet, mely már meg volt akkor, mielőtt Isten angyali gyermekei megteremtettek volna. Mint ahogy olvassuk: „Kezdetben vala az Ige és az Ige vala az Istennél és az az Ige Isten vala. Ez az ige kezdetben Istennél vala. Mindenek ezáltal teremtettek és ő nála nélkül semmi nem teremtett, valami teremtett.“ (János 1:1-3) Minthogy Jehova maga öröktől fogva örökkévaló, neki nem volt kezdete: csakis az Egyszülöttnek van az az egyedüli kiváltsága, hogy ő „Isten teremtésének a kezdete“ és „minden teremtett állatnak előtte született.“ (Jel. 3:14; Kol. 1:15) A többi kezdetek mindegyik a másik után jöttek, amint a különféle angyali rendek is egyik a másik után lettek teremtve. Ezen „kezdetek“ már rég befejeződtek akkor, mikor földünk teremtése kezdetét vette és így az angyalok joggal törhettek ki örömrivalgásba, midőn látták, hogy az Úr földünk teremtéséhez fogott.

Ha tüzetesen tanulmányozzuk Mózes első könyvét, fel fog tűnni, hogy a mennynek és földnek teremtése

közt különbséget tesz az első vers, valamint az arra következő szabályok vagy ezeknek rendszere és a későbbi növény- és állatvilág teremtése között. Ez a következő működés az, mely mint isteni munka, a hat korszak napon le van írva. A második versben látjuk, hogy a teremtési hét első napjának kezdetén a föld volt, ámbár ékesség, forma nélkül, pusztá és sötét volt. Ezt a fontos tételt figyeljük meg gondosan. Ha megértjük, akkor teljes összhangban vagyunk a földtan jelen elméletével. És ha némely pontban a földtanárok következtetéseit meg is fogjuk támadni, csak illő, hogy szó nélkül elismerjük mindazt, amit a Biblia érdekében megtámadnunk nem kell. A Biblia nem mondja, hogy mily hosszú időszak mult el a menny és a föld teremtésének kezdete és azon teremtési hét kezdete között, mely arra szolgált, hogy a földet az emberiség számára előkészítse... De ezen korszakot illetőleg maguk a föld-tanárok sincsenek egy véleményen, sőt vannak némelyek, akik milliányi évekről is beszélnek.

A teremtés azon időszakához érve, mely az ég és a föld előállításáról és az Isten Éden kertjének elkészítéséről, az ember örökös lakhelyéről számol be, azt találjuk, hogy ezen napok a Bibliában sehol sincsenek úgy feltüntetve, hogy azok egy huszonnégy órából álló napok lettek volna és így nekünk sincs jogunk azt akként határozni. A Bibliában a nap egy bizonyos korszakot vagy időszakot jelent. Az a körülmény, hogy manapság a „nap“ alatt rendszeren egy huszonnégy órából álló időt értenek, még nem jelent semmit, amíg jegyzetünk van arról, hogy a „kisértet napja a pusztában“ negyven évig tartott (Zsoltár 95:8-10) és néha pedig egy nap egy évet is jelent (3 Mózes 14:33, 34; Ezékiel 4:1-8) és az apostol állítása szerint „egy nap az Úrnál ezer esztendő és ezer esztendő olyan, mint egy nap.“ (2 Péter 3:8) Kétségkívül ezen teremtési napok nem lehettek napkeltétől napnyugtáig tartó napok, mert hiszen a nap csakis a negyedik napon, vagyis a negyedik időszakon kezdett látható lenni.

Azt hisszük, hogy olvasóink bizonyára egyetértenek velünk abban, hogy ezen napok — bár tartamuk sehol sincs határozottan megadva — mind egyforma hosszúnak lehettek, mert hisz egy heti munkának egyenlően beosztott időrészei voltak. És ha így megtudjuk állapítani egy ily időszaknak vagy napnak a tartamát, joggal feltételezhetjük, hogy a többi napok is ugyanolyan terjedelműek voltak. Mi tényleg kielégítő bizonyítékot találunk arra, hogy egy ilyen teremtési nap egy hétezer évre szóló időtartamot foglal magában és így a teremtés hete hétszer, vagyis összesen negyvenkilencezer évig tarthatott. És bár ezen időszak némely földtani korszakokhoz hasonlítva elenyésző eszköz, mégis azt hisszük, hogy untig elegendő volt a munka keresztülvételére, a föld elkészítésére, megtöltésére, mely tényleg akkor már létezett, csakhogy „kietlen volt és pusztá.“

Dana tanár az adatokra vonatkozólag, melyből a tudósok az ő találgatásait levonják és a számítási módszert, mely általuk lett alkalmazva, a következőket mondja:

„Földrétegek alakulásából, vagyis azok vastagságából

alakulásuk idejét kiszámítani mindig nagy bizonytalanság, mert ezen vastagság folytonos apadásnak van kitéve (a föld szabályos süllyedése). Iszaplerakodásból vett számítás (föld, melyet a víz lerakott), midőn a felhalmozott iszapvastagság keltezését egy meghatározott időre — mondjuk 2000 évre tesszük — a kételynek ez a forrása hatással van az egész számításra és így alapjától fogva majdnem, ha nem egészen értéktelenné teszi... Midőn a számítás... folyam által lerakott kőhomok lerakódásán alapul, talán több értékkel bír; de még itt is nagy kétség merül fel.“

Vizsgáljuk most meg ez ügyet a Biblia szempontjából, mit hiszünk, hogy isteni kijelentés és győzédünk meg teljesen arról, hogy bármi ellentétet találunk a Biblia bizonyítéka és a földtanárok találgatása közt, a tévedés mindig az utóbbiakat terheli, kiknek bölcsészete még nem érte el a tudomány tökéletes alapját vagy kifejlődését.

Azt sem kell feltételeznünk, hogy a teremtés írója mindent értett, amiről irt, a nap hosszát és az azokon létre jött dolgokat. Mi elfogadjuk a teremtésről irt jelentést, mint ama nagy isteni kinyilatkoztatásnak, a Bibliának egy részét, mert azt találjuk, hogy abban a néhány mondatban foglalt adatok a tudományos vizsgálódások eredményével nagyobb részt összhangzásban vannak, míg ellenben a pogányok „vallásos könyvei“ ezen tárgyakra vonatkozólag csak úgy hemzsegnének a legképtelenebb és leghetetlenebb állításoktól.

Egyszerűségében is szinte magasztos a kinyilatkoztatás első mondata: „Kezdetben teremté Isten...“ Ez választ ad az észnek ama kérdésére: honnan jöttem én és kinek vagyok felelős? Szinte hihetetlen, hogy manapság még fenkölt eszű tudósok is eltérnek egy értelmes teremtő gondolatától és helyébe a vak erőt, természetet ismerik el, melyet alárendelnek a kifejlődés törvényének és annak az elvnek, hogy csak a legéletrevalóbbak maradhatnak meg. És sajnos, ezen elmélet nemcsak egyetemeinken talál általános fogadtatásra, hanem még elemi iskolánk könyveibe is kezdik már részletenkint becsusztatni.

Igaz, hogy még csak kevesen vetemedtek el anynyira, hogy teljesen tagadják a Teremtőt, de még az ájtatosak is ezen elv hatása alatt, nemcsak a saját, de a mások hitét is aláássák, ha elhiszik, hogy a teremtés csupán a természeti erők összműködésének az eredménye. Hogy tovább ne menjünk, ő szerintük a nap óriás mennyiségű gázokat lövelt ki, mely gázok idővel megszilárdultak és ezen megszilárdult gázok képeznek földünket, hogy lassankint sűrített anyag képződött, ebből egy kis *nyű*, aztán egy *sejt* s így lett a kiindulás, de hogy hogyan, azt ők sem tudják. Igaz, hogy azt nekik is be kellene ismerni, hogy még ezen alacsony élet megindítására is isteni erő szükséges, de a mai tudósok még mindig szorgosan kutatnak valami természeti erő után, hogy isteni teremtőre egyáltalán szükségük már ne legyen. És azt híresztelik, hogy máris megtalálták ezen természeti erő nyitját, annak törvényeiről és munkásságáról stb. beszélnek, — egy vak és süket Istenről, ő szerintük egy sűrített anyagból a természet szabályozása által kifejlődött a *nyű* vagy a *sejt*, mely ide-oda mozogva, összefonva magát, új és új sejteket hozott létre. Az-

tán ezen sejtek azt gondolták, hogy farkra volna szükségük, tehát kifejlesztették azt. Később a már értelmesebb magzatjai ezen sejteknek azt találták, hogy halszárnyakkal jobban boldogulnának, tehát azokat is kifejlesztették. Egy másik ismét, mikor éhes rokona által kergetve, kiugrott a szárazföldre, úgy vélekedett, hogy halszárnyaiból idővel valóságos szárnyak fejlődhetnének ki. Ennek ez az új divat megtetszett és állandóan a szárazföldön maradt. Megunva azonban a folytonos repkedést, lábak és lábujjak után áhítozott és ime azok is nőttek. A család más tagjai más képzelődést követtek, melyből az ő nézetük szerint kifogyhatatlan mennyiségű állatok fejlődtek. Innen akarják leszármaztatni az állatok számtalan válfaját. Idővel ezen *sejt* leszármazottja egyikének, aki már az állati sorban a majomságig vitte, nemes gondolata támadt és így szólt önmagához: Nincs szükségem többé farkomra, kezeimet se fogom láb gyanánt használni, szőrömet levetem, orrt fogok fejleszteni homlokkal és aggyelöt gondolkozási képességgel: szabó által varratott ruhát fogok magamra öltetni és cilinder-kalapot teszek fejemre s aztán elnevezem magam a tudományok Doktora-Darvinnak és kifejlesztésemet le fogom írni.

Hogy Darwin ur ügyes ember volt, azt abból látjuk, hogy teoriáját eredményesen tudta az emberiségre ráerőszakolni. Mindazáltal Istennek hithű gyermeke, ki hisz Teremtőjében és ki nem utasítja vissza a Bibliában foglalt isteni kinyilatkoztatásokat, csakhamar át fogja látni Darwin elvének álbölcsekedését. Számunkra az még nem elegendő bizonyíték, hogy Darwin ur galambházában különös galambokat tudott fejleszteni, melyeknek lábain tollak nőttek, fején koronák diszelegtek és torkuk kiduzadt, hisz ugyanazt mások is el tudták érni más állatokkal, szárnyasokkal, kutyákkal és lovakkal, sőt kertészek hasonló eredménnyel, virágokkal is kísérleteztek. Darvinnál meglepő új dolog csakis azon elmélet volt, mely szerint az életnek minden ismert válfaja egy közös eredetből fejlődött ki.

De Darvinnak galambjaival való kísérletezése, mint más tenyésztőké, csak megerősíti a Bibliának azon állítását, hogy Isten minden teremtést a saját neme szerint teremtett. Egyes fajok között csodálatos mennyiségű különféslegés lehetnek, de a fajokat egymás között keverni, vagy új fajokat produkálni nem lehet. Az egyedüli ismeretes vegyülék az öszvér, de arról is tudjuk, hogy saját fajtát tovább nem képes szaporítani. Továbbá Darvinnak azonban tudnia kellett, hogy kedvelt fajgalambjait a közönséges galamboktól szigorúan el kell zárnia, mert másképp hamar visszazülyedtek volna a közönséges galambok sorába. A természetben pedig látjuk, hogy egyes fajok „a saját neme szerint“ megmaradnak, még akkor is, ha nincsenek magas kerítéssel elzárva, megmaradnak pedig a Teremtő által megszabott törvények alapján. Mi, kik hiszünk egy személyes Teremtőben, tudjuk, hogy az emberi okoskodás itt eltévesztette az igazságot, mert megtagadta az Istent, meg az ő bölcsességét és hatalmát, mely a teremtésről írt könyvben vázolja van.

Talán semmi sem homályosította el és ásta alá

annyra a hitet Istenben hinni, mint Teremtőben és a Teremtésről írott könyv iránt, mely az ő kinyilatkoztatása, mint az a végzetes tévedés, mely szerint a Teremtés korszak napjait 24 órai időtartamnak vették. A sziklák és agyagos terület különféle rétegzése kétségtelenül azt bizonyítja, hogy hosszú idő telt el az általuk tanusított változásokkal. És mivel tudjuk, hogy a Biblia nem tesz említést egy huszannégy óráig tartó napról, hanem csak bizonyos időközről, akkor örömmel vegyük a sziklák összhangzó bizonyítékát a Bibliával és így a Bibliában vetett hitünk csak megerősödik és önkénytelenül is érezzük, hogy nem a magunk vagy más ember találgatásainak hiszünk, hanem a Teremtő szavának, melyet a természet maga is bőségesen megerősít.

Egy elmélet a világ keletkezéséről

Olvasóink javáért a teremtési korszakról szóló elméletek közül csak egyet fogunk rövidesen ismertetni és pedig a „Valian“ vagy a „Canopy“ (menyezet) féle elméletet, mert különösen ez ragadta meg e sorok írójának figyelmét. Következőleg igyekezni fogunk összekötő kapcsolatot keresni ezen elmélet és a Teremtés Könyvében leírt előadás között. — 1 Mózes 1:1-2, 3.

A Teremtés első könyve az állapotot azzal kezdi, hogy „a föld puszta vala és üres, kietlen, sötét“, azt nem mondja meg, hogy e földnek atomjai (ősanyagai) ezt megelőzőleg miként lettek összehalmazva és amit Isten nem nyilatkoztatott ki, azt az okos nem is fogja megpróbálni találgatni. Oly dolgok, melyek nincsenek feltárva, Istent érdeklik és mi helyesen teszünk, ha inkább várunk türelemmel a kellő időben nyújtandó további kinyilatkoztatás után. Ásóval, kapával és kritikus szemmel felfegyverkezve az ember azt találja, hogy földünknek a kérge különféle rétegekből áll, melyek egyike a másik fölött fekszik és amelyek bizonyítják, hogy kivéve az alapsziklákat, melyre ezen földrétegek többé-kevésbé szabatosan épültek, valamikor mind puhák, nedvesek, vagy nyirkosak voltak. Az alapsziklák is tisztán mutatják, hogy valamikor a hevülő tűzességtől folyékony puhává volt és a földtanárok egyetértenek abban, hogy a föld rétegeitől nem is igen nagyon mélyen a föld még mindig forró és tüzes.

Minthogy tudjuk, hogy ezen alapsziklák gránit, cserkő stb. valamikor olyan forrók voltak, hogy magukból minden eléghető elemet kiháytak és így, mint alapkővé lettek, ebből bizvást következtethetjük, hogy volt időszak, mikor az egész föld fehér izzó állapotban volt. Abban az időben úgy gondolják, hogy víz- és ásvány-félék (melyek jelenleg a felső rétegekben lerakodva találhatók) bizonyára, mint gázok létezhettek, melyek mérföldekre áthatatlan menyezet gyanánt vették körül földünket minden irányban. A földnek saját tengelye körüli forgása kihatott ezen gázrétegre is, miáltal azok különösen a föld egyenlítő táján mindjobban összehúzódtak. Amint a föld kihűlt ezen gázréteg is lassankint lehűlt, miáltal a gázok szilárd és esepffolyós testekké alakultak át, melyek közül a súlyosabb ásvány-félék saját súlyoknál fogva a legmélyebbre sülyedtek. Földünk bizonyára ebbe

a korszakban hasonlíthatott a mostani Saturnushoz az ő „gyűrűivel.“

Amint ezen kihülési folyamat előrehaladt, ezen elkülönített és távolban levő gyűrűk lassankint a földtől eltérő sebességgel forogtak és így súlyuknál fogva mindig közelebb és közelebb jutottak a földhöz, míg végre egymásután teljesen lecsapódtak a föld színére. Az égboltozat — a kiterjesztett erősség — vagy légkör kibontakozásával ezen özönök a leereszkedő gyűrűkből természetesen a földnek két sarkát érintették leginkább, amerre a legkevesebb ellenállás volt, mert azok legtávolabbnyra esnek a föld átmérőjétől, vagyis a föld erejének központjától, az egyenlítőtől. Ezen gyűrűk leereszkedése, mely hosszú időközökben történt, egymásután számtalan özönvizet hozott magával, mindannyiszor új meg új réteget rakva a föld színére. A sarkoktól az egyenlítő felé rohanó vizek pedig különféleképpen eloszlatták a homokot, sarat és köveket és így a vizek elásványosodva ellepték a föld egész felszínét, ahogy az a Mózes első könyvében le van írva.

Ezen hétezer évig tartó „hosszu“ napok mindegyike alatt bizonyos meghatározott munka ment végbe, mint ahogy a teremtés könyve előadja és valószínű, hogy mindegyik egy özönvizzel végződött, mely tetemes változást idézve, előkészítette az utat a teremtés további haladására és az ember számára. A „Valian“-féle elmélet szerint az utolsó gyűrű legtisztább volt az ásvány-féléktől és egyéb tisztátalanságoktól, tiszta víz volt és hogy az az Ádám teremtésekor még nem szakadt le a földre, de amely egészen körül beborítva a földet átlátszó fátyolként lebegett a légkör felett. Arra szolgált, hogy mint a virágházak üvegteje az éghajlatot kiegyenlítse, azaz, hogy a sarkokon levő hőmérséklet ne különbözzék az egyenlítőtől. Ilyen körülmények között meleg éghajlatu növényzet mindenütt nőhetett, mint ahogy a földtan bizonyítja és a viharok, melyek a légkör hirtelen változásának eredménye szintén ismeretlenek voltak és ez óknál fogva természetesen eső sem eshetett.

A Biblia előadása ezzel egyezik is: és az is azt nyilvánítja, hogy az özönvizig eső nem esett s hogy a növényzet életerőt tartalmazó nedvét a földből fel szálló ködből vette: egy szóval, nyirkos, nedves melegház-féle éghajlat volt. (1 Mózes 2:5, 6) A Noé napjaiban beállott özönvíz után nagy változás történt, mely magával hozta az emberi élet megrövidítését is. A vizes fátyol megszűntével a melegház-féle éghajlat is megszűnt, az egyenlítő nyomán a nap forróbban sütött, míg a két sarkon a változás bizonyára borzasztó lehetett: az eddig enyhe melegház-féle éghajlatot hirtelen északi hideg éghajlat váltotta fel.

A hőmérséklet ezen hirtelen változását bebizonyították találták az északsarki vidékeken. Két teljes mastodont (kihalt emlősállat) találtak tisztán jégbe fagyva, melyet bizonyosan hirtelen fagyasztott meg a jég. Mázsaszámra találnak elefánt-agyarakat Szibériában jégtümbökbe befagyva, holott Szibéria legalább a mi történelmünk napjai óta tülhideg arra, hogy elefántoknak, vagy mastodonoknak helyet adjon. Egy dämvadat is találtak ugyanezen északi régiókban (vidékeken) jégbe fagyva, melyről nyilván-

való, hogy váratlanul és gyorsan fagyott meg, mert beleiben még meg nem emésztett friss füvet találtak, ami azt bizonyítja, hogy a dämvad még csak pár perccel jégfalála előtt zöld füvet evett és pedig oly vidéken, ahol manapság fű nem nő.

Ez a hirtelen vízleömlés, a vízfátyolnak ez a hirtelen való leszakadása, mely a föld és nap melegtét egyenlőleg tartotta, hozta létre azon óriási jégmezőket, melyből évente százzszámra is valóságos jéghegyek törnek elő és uszkálnak délfelé, az egyenlítő felé. Amennyire mi tudjuk, ez már évszázadok óta így van, de ezen jéghegyek száma egyre fogy. Ezt a kort a földtanárok jégkornak nevezik, amikor az északról nagy sebességgel leúszó óriás-jéghegyek, mely hasításokat vágtak egész Észak-Amerikán keresztül, melyek a hegyekben különösen észrevehetőek. Ugyanezt találjuk Európa északnyugati hegyeiben is, de nem a délkeleti Európában, Arméniában és annak tőszomszédságában, ahol az emberiségnek bölcsője ringott és ahol a Noé bárkája épült és annak közelében az Ararát hegyén, ahol végre megállapodott. Wright tanár és T. W. Dawson dr. kutatásai szerint Arábiában és szomszédságában a földnek egy általános süllyedése és egy rákövetkező emelkedése volt észlelhető. Ez az esemény általában azt látszik bizonyítani, hogy a bárka aránylag csendesén uszott eltérőleg az általános vízrohanástól, melyet mutat az a felette vastag iszaplerakodás, mely azon a vidéken van. Kétséggkívül az egész föld el volt lepve a mindkét sarkról eredő vizek által, míg az emberiség bölcsőjének színhelyét az a különös sors érte, hogy előbb lenyomódott, de kellő időben ismét felemelkedett. Ide iktatjuk a híres geologus (földtanár) G. F. Wright az Oberlini egyetem tanárának az értekezését, melyhez a „Newyork Journal“ 1901 március 30. számában a következő megjegyzést fűzi:

Az özönvíz bebizonyítva

„George Frederick Wright, az oberlini egyetem tanára elismert nevű geologus visszajött Európából. Ő írta „Az Észak-Amerikai jég“ című és más tudományos műveket, melyekben a jégkorra vonatkozó kutatásainak az eredményét jegyezte fel. Az egész földgömböt bejárta, földtani tanulmányai idejének java részét Szibériában töltötte, habár felfedezésének érdeke más földrészekre, Ázsiába és Afrikába is elvitte.

„Wright tanár legfőbb célja az volt, ha lehetséges, megfeleljen a földtanárok között sokat vitatott azon kérdésre, vajjon Szibéria is el volt-e borítva jéggel ama jégkorszakban, mint Észak-Amerika és részben Európa volt. A földtanárok nagyrésze, beleértve több oroszországi tudósokat is, azon véleményen vannak, hogy valamikor Szibéria is jéggel volt borítva. Mostani tanulmányainak eredménye szerint Wright tanár határozottan állítja, hogy azon időben, mikor Észak-Amerikát jég borította, Szibéria vízréteggel volt fődve.

És ugy a víz, mint a jég gyakorlatilag a Bibliái özönviznek volt egy-egy válfaja.

„Olvassuk azért előbb az özönvíz leírását, amint azt a Biblia nagyon röviden előadja:

„Mikor azért az özönvíz napig volna a földön, először annyira növekedének a vizek, hogy felvehetnék a bárkát és az felemelkednék a földről.

„Annakutána a vizek nagy erőt vévén és megnevekedvén felette igen e földön, a bárka jára a vizeknek színén. „Azután, mikor a vizek felette igen nagy erőt vettek volna a földön, minden magas hegyek béborítottának, melyek az egész ég alatt vagynak. Tizenöt singgel nevedének a vizek feljebb a hegyeknél, minekutána a hegyek béborítottak vala.

„Mindenek, valamelyeknek orrokban élő léleknek lehelle vala, mindenek, valamelyek szárazon laknak vala, meghalának...

„És csak Noé marada és akik vele valának a bárkában.

„És erőt vévének a vizek a földön százötven napokig.“
— 1 Mózes 7:17-24.

„Most pedig figyeljük Wright tanár szavait:

„A jégkorszaknak jeleit nem találtam az 56-ik foktól délre. Ettől északra nem mentem, de más jelek után ítélve, meg vagyok győződve, hogy ezen északon fekvő terület is jéggel volt borítva, amint ez Észak-Amerikában volt, ahol nyomokat egész Newyorkig lehet találni.

„Nagyobbszerű apadásnak azon az egész vidéken nem akadunk nyomára, ami új fényt deríthetne a szóbanforgó kérdésre.

„Trebizondon, a Fekete-tenger partján találtunk nyomot egy 700 lábnyi apadásnak. Ezt hegyeken levő törmeléklerakodások bizonyítják.

„Turkesztán közepén érték el a vizek legnagyobb magasságukat, mert itt lerakodások a tenger színe felett még 2000 lábnyira is észlelhetők.

„A déli Oroszország ugyanazon fekete földlerakodással van bortva, mint aminőt Turkesztánban találtunk.

„Még egyéb bizonyítékok is találtunk arra, hogy a földnek ez a része vízzel volt borítva. Egyik az, hogy fókákat találtunk a szibériai Bajkál-tóban, mely 1600 lábnyira fekszik a tenger színe felett. Ezen fókák az északi jéges vidékekről származnak, melyekhez hasonlókat a Káspi-tengerben is találunk.

„Ezeknek jelenlétére csakis egy magyarázat szolgálhat, hogy t. i. ezen fókák a vizek apadása alkalmával ott rekedtek. De talán a legesodátosabb felfedezést a Nipur melletti Kieff városában tettük, ahol a Nipur-folyóban köből készült szerszámokat találtunk 53 lábnyira a fekete földréteg alatt, ami azt mutatja, hogy oda a víz már az ember kora után jött.

„Ennek révén megállapíthattuk ennek a benyomásnak idejét, mely azt mutatja, hogy amióta ember jött azon vidékre, az apadás 750 lábat tett ki Trebizondnál, míg a déli Turkesztánban a vizek több, mint 2000 lábnyi mélyek voltak. A közserszámok hasonlóak voltak azokhoz, melyeket Észak-Amerikában találunk a jégkor idejéből, ami arra enged következtetni, hogy a földnek benyomása ott akkor volt, mikor itt a fagyasztó hógörgeteg előfordult.

„Tényleg nem volt más, mint az özvönviz.“

Mint hogy kezdettől tudta a véget, azért Jehova ugy intézte az ember földrejövetele idejét, hogy az utolsó gyürü özvönvízképpen éppen a kellő időben szakadt le, hogy ezáltal Noé idejének romlott nép faja elpusztuljon és hogy így a jelenlegi korszakot bevezesse, mely a Szentírásban, mint „jelenlegi gonosz világ“ ismeretes. A földünk felett levő vízboríték eltávolítása nemcsak az évszakok — nyár és tél változását idézte elő, hanem megnyitotta az utat pusztító viharok számára is és lehetségessé vált a szivárvány megjelenése is, mely csakis az özvönviz után volt először látható, mivel előbb a nap közvetlen sugara nem törhetett keresztül a vízborítékon annyira, hogy szivárványt idézhetett volna elő. — 1 Mózes 9:12-17.

A fentieket írva Professor Vail tollából eredő az amerikai tudományos folyóiratból az alábbi velős tartalmu cikket vágtuk ki:

„Ama megfagyott mammot“

Az Amerikai Tudományos folyóirat szerkesztőjéhez:

„Nagy érdeklődéssel olvastam április 12-iki számában irt jelentését a dr. Herz által legutóbb felfedezett mammot testéről, melyet a jégvidéken, keleti Szibériában jégbe fagyva talált. Szerintem ez több, mint egy Rosetta kő a geologusok utjában. Ez erős bizonyítékot képez annak a tannak, hogy az összes jégkorszakok, valamint a vizözönök, melyet a föld átélt, csakis a földünk felett lebegő kezdetleges pára fellegek lassankinti leszakadásának okozatai voltak, amint ezen pára fellegek még ma is lebegnek a Jupiter és a Szaturnus felett.

„Véleményem az és ezt geologus társaim figyelmébe is ajánlom, hogy ezen földből eredő maradék vizpárák földünk körül foroghattak és mint a jelenlegi Jupitert, menyezett vette körül földünket. Ilyen vizpárák leszakadásai leginkább a két sarkvidéken voltak észlelhetők, mert ott legkevesebb az ellenállás és legnagyobb a vonzódás és bizonyára mintegy rengeteg hóból álló földterület omlott le. Egy ilyen menyezet vagy világ fedél kétségkívül a sarkvidékek hőmérsékletét is kiegyenlítette, úgy, hogy bőséges legelőt szolgáltatott a mammotnak és egyéb vele egykoru állatnak a jégvidékeken, mert valóságos melegházzá változtatta át a föld mindkét sarkvidékét. Ha ez elfogadható, úgy mi nem határozhatjuk meg azon menyezet lezuhanásának jelentőségét és erejét, mely egy világnak gyakori életét elpusztította. Ugy látszik, hogy a szibériai jégben a dr. Herz által felfedezett mammot és több más állatok, melyek beleiben még meg nem emésztett füvet találtak, a legjobb bizonyítéka annak, hogy az egész váratlanul lett ellepve egy ránehezülő hólepel által. Ez esetben a meg nem emésztett fű egy megfagyott életnek tagadhatatlan történetét bizonyítja a hősírban és ha ez így van, akkor a fagyasztó havazás eredetéről elegendő bizonyítékunk van és örömmel szabadulunk attól az értelmetlen vagylagosságtól, mintha a föld előbb kihült volna és úgy kapta a hóborítékot, holott, mint én látom, előbb volt a hó és csakis ennek következtében hült ki a föld.“

„A tüzes korszakon keresztül az ocean egész a légkörbe hányatott fel, megmérhetetlen ásvány- és ércoldatok alapjával együtt és ha beismerjük, hogy ezen vizpára menyezettek gyürü alakban formálódtak a föld körül és csakis évszázadok mulva szakadtak le nagy részletekben és hogy némelyek ezek közül még az ember idejében is a föld felett lebegtek, akkor ezáltal sok oly tényrt magyarázhatunk meg, mely a mai napig meg nem volt magyarázható.“

„Még 1874-ben adtam kifejezést ezen gondolatnak röpirat alakjában és remélem, hogy a 20-ik század gondolkodó férfiai magukévá fogják tenni azt az elvet, melyet én „vizréteg“ vagy „menyezet“ elméletnek nevezek.“

(Folyt. köv.)

Isaak N. Vail.

Csodálatos gyógyítások a tejdiétával

EGY barátunk csodálatos eredményeket ért el a tejdiétával egy hozzátartozóján. Ezt a csodát, — mert joggal nevezhető annak — embertársai számára köztudomásul akarja adni. Közleményei részére szívesen rendelkezésére bocsátjuk lapunkat. Barátunk szó szerint a következőket közli: „Egy kimondottan buskomor, teljesen legyengült 120 fontra lefogyott állapotból virágos, duzzadó egészséghez és a testsúly 150 fontos fokozódásáig valószínű hosszú az ut, de mint a következő bizonyítja, nem lehetetlen. H. D. György ur egy magas állású férfi történetéről akarok beszámolni, aki az említett reménytelen állapotban volt és dacára az ő 50 éveinek, a korábbi férfi erőt ismét visszanyerte.

Az ő betegsége részben még a hadiszolgálat következménye volt. Azelőtt egészséges, vigkedélyű férfi volt, jól érezte magát. A háborúból való visszatérése után különböző betegségi tünetek magasfoku idegességgel párosulva léptek fel nála, annyira, hogy végül az álomkór martalékává lett. E nagyfoku lelki lehangoltság mellett oly nagyfoku szellemi gyöngülés állott be az emlékezőtehetségben, hogy még a saját szülővárosában sem tudott már eligazodni, amelyet pedig gyermekkorától fogva nagyon jól ismert és a kétségbeesés végül oly erőt vett rajta, hogy öngyilkossági gondolatok foglalkoztatták. A leggyakorlatosabb orvosok és kiválóságok teljesen tanácstalanul állottak ezen esettel szemben és már csak teljes nyugalmat és levegőváltoztatást ajánlottak.

Ezen kétségbeesett helyzetében fordult hozzám és az én meghívásomnak eleget téve — valamint családjának megfogadva tanácsát, elhatározta, hogy falura megy, hogy megtapasztalja, hogy mit tehetnek részére még a jó teji tehének. Az eredmény az említett csoda volt.

Hogyan történt? Egész egyszerűen. Azt tanácsoltam neki, hogy először teljesen két napig böjtöljön és kívánsága szerint igyék sok hideg vagy meleg vizet. A harmadik napon háromszor minden 5 órai időközben egy nagy narancsot kapott, továbbá naponta egyszer beöntés lett végezve.

Míndez csupán az előkészület volt a következő kúrára — „a szervezet megtisztítása és előkészítése a tej befogadására. A negyedik napon kora reggeltől késő lefekvésig minden órában kapott egy kis pohár tejet, másnap hasonlóképp, de már minden $\frac{3}{4}$ órában egy pohárral. A fokozódó étvágygal az adag is fokozva lett mindaddig, míg elérte napontai 2 liter legmagasabb adagot.

A tejkurát elkezdvén, a beteg test súlyát naponta megmértük és előjegyeztük, ami nagyon lényeges, mert rendszeren szabályos fejlődés állapítható meg, ami a betegre bátorítólag és élénkítő hatással van. Úgy is hasonlóképp történt. Idővel elfelejtette a kihózzott orvosságos üvegeket, valamint a félelmet s a fájdalomakat is, a pontos tejdiétára is feledett kevesebb figyelmet fordítani, mert az életerő s az egészség visszatéréssel már nem tudtam őt attól vissza-

tartani, hogy a gazdasági munkálatokban nekem ne segítse.

Négy hét múlva rendre egy nagyon jó, de igen egyszerű étrendet vett föl. Mielőtt hazatért volna tőlünk, még egy művész-erőpróbával lepott meg minket, melyet a házunk előtt mindnyájunk nagy öröme nagy ügyességgel mutatott be. A visszaszerzett erő és egészség kitartó volt és a test súlya 160 fontra emelkedett.

Azóta — jelképesen szólva — a tehének előtt kálapot emel és azt ajánlotta nekem, hogy építsek egy szanatoriumot, betegekről majd fog ő gondoskodni.

Nemkevésbé csodálatosnak bizonyult a saját magamon szerzett tapasztalatom is a kizárólagos tejdiétával. Mindamellet egy némely elővigyázati szabály helyenvaló. A tejet feltétlenül egészséges állattól kell venni és a kihülésig friss levegővel jól át kell járítani. Ez ugy történik, hogy az egyik edényből a másikba többször áttöltjük. További kihülés céljából a tejesedényt hideg vízbe kell állítani s hogy a tejszin képződés meggátoltassék, gondosan fel kell kavarni.

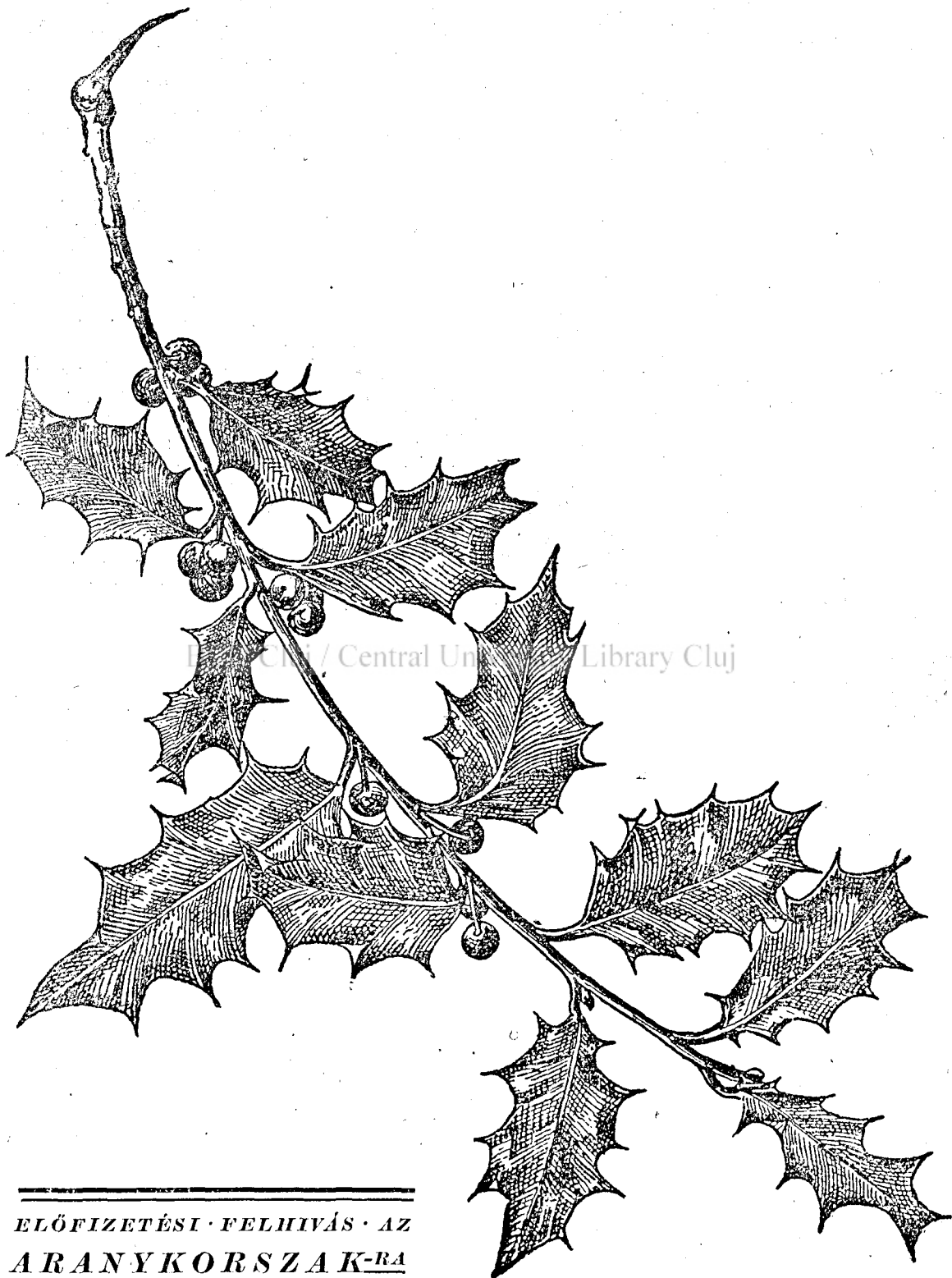
Hogyan kell fogyasztani? Semmiesetre sem szabad csak egyszerűen meginni. Egész lassan kell szürcsölni úgy, mintha kostolnánk és minden kortyot a szájban jól össze kell vegyíteni nyálkával. Ez nagyon fontos; ennek helyes megszokását annyira magunkévá kell tennünk, hogy az eddigi szokásos tejivás visszataszítónak és ésszerűtlennek tűnjön fel.

A tej, ha valamikor kellemetlen ízű volna, akkor egy fél vagy egy egész citromot kell beletenni, mire minden további nélkül élvezhető lesz. Naponkint vagy félnaponkint — ha a szervezet elbirja — el kell fogyasztani körülbelül egy narancsot, ez nagyon ajánlatos.

Elégséges tejfogyasztás mellett a gyomor működése önmagától szabályozódik, mindazáltal erre állandóan figyelmet kell fordítani. Hashajtó szereket semmi esetre sem szabad szedni. Az én esetemben egy másodizbeni két napos böjt használt, melyre egy napos narancsdiéta következett.

Elgyengülés, kimerült állapot, reumatismus, vértolulás, érlemzesesedés, sédülés, nátha, vesebaj, astma, stb. esetén a kizárólagos tejkúra a legtöbb esetben teljes gyógyulást eredményez. Semmi esetre sem jelent ez — mint azt némelyek felteszik — hogy csupán elzsirosodást idéz elő. Nem, ellenkezőleg, egyenesen hus- (izom) termelő. A belső szervezetet a vese, a máj, valamint a bél gilisztaszerű izomzatát a legelőnyösebben és leghasznosabban szolgálja. Az egész szervezet az újabb, jobb szövetek képződése és kitágulása által új erőtől duzzad. Minélfogva, ha az egészség ki van merülve, ajánlatos megkísérelni ezen kúrát, de amellet nem kell elfelejteni, hogy a tejkúra nem csupán a tejfogyasztásból áll, hanem az itt felsorolt tanácsok pontos betartásából is.“

Az emberiség nemcsakára mindjobbban egyszerű és természetes táplálkozási módszerhez fog térni. Az ismeret ezen a téren is állandóan fokozódik.

ELŐFIZETÉSI · FELHIVÁS · AZ
ARANYKORSZAK-RA

MEGJELENIK MINDEN MÁSODIK VASÁRNAP

NEM AKARJUK DICSÉRNİ — DE AZ
OLVASÓKÖZÖNSÉGET KÉRJÜK FEL
ANNAK ELBIRÁLÁSÁRA, HOGY VALÓ-
BAN A TÉNY- A REMÉNY- ÉS A MEG-
GYŐZŐDÉSEN ALAPULÓ FOLYÓIRAT-E
